

அறுவதைதாசன் அவனிற்கு மிகவும் விருப்பமான ராஜா-ஜானகியின் காலையும் நீ யே, மாலையும் நீ யே பாட்டைப் போட்டு விட்டு இசைக்கு ஏற்றபடி தலையை ஆட்டிக்கொண்டு சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் நீர் வளையங்கள் கவிதைத் தொகுப்பை எடுத்து ஒரு பிரியாவிடை என்ற கவிதையை வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

மாணிக்கங்களை இழந்து போகிறேன்

வளந்திகளை விட்டுச் செல்கிறேன்

அது என வரையில் தான்

உங்களிற்கு நான்,

சனக்கும் பலில் ஒரு நொடிக் குள்

உங்களைக் கடந்து போய் விட்ட

ஒரு கால் அல்லது ஒரு கை,

ஒரு பிடரி அல்லது மூதுக்கு,

முகமற்ற ஒரு நிழல்

ஆகா, என்ன ஒரு கவிதை என்று கவிதையின் பத்தில் மழை கியபடியே யாழினியை

நவராத் திரிக் கு ஒன் பது நாள்ம இசைமழை பெய்யும். எலிவால் முடியுடன் திரிந்த சிறுபெட்டகைள் எல்லாம் திடீ ரென்று பாவாடை தாவாணியுடன் கனகாம் பரம் சடையில் வதைத்து சடுதுக்கி வதைத் த அம்மன் சிலகைளாக மடேகைளில் வந்து பாடுவார்கள். சின்னஞ்சிறு பண்ணை போலே சிறுநாடக உடை உடூத்தி என்று சீ ர்காழி உருகி உருகி பாடுவது இவர்களையப் பார்த்து தான் என்று தோன்றும். மாணிக்கவீணை ஏந்தும்

மாதவி கலவாணி ஓவ்வொரு வருஷமும் தவறாமல் பாடப்படும். தனே தமிழ் சொல்லெடுத்து ஓவ்வொரு வரியாகப் பாடும் போது உயிரையே வீணையாகி மீட்டுவார்கள். வாணி, சரஸ்வதி, மாதவி, பாரதி, வாகதீஸ்வரி, மாலினி என்று வரிசையாக பெயர்கள் வரும் போது பாடப்பவளில் ஒருத்தியின் பெயரும் அதில் வரும். தன் பெயரை தான் பாடும் போது சின்னவொரு நாணத்தூடன் மின்னலாய் சிரிப்பொன்று மின்னி மறையும். உள்ளக்கோவிலில் அது போய் உறைந்து நிற்கும். பனங்கட்டிற் குள்ளே மறைந்த பால்நிலவா போல சனக்கட்டத்திற்குள்ளே இரண்டுகள்ளமனசு கணப்பொழுதில் சந்தித்து காதலாகி, கசிந்துருகி மறைந்து போகும். அடிவயிற்றில் பட்டாம்பூச்சிகள் பட்டவென்று சிறகடித்து பறக்கும்.

ஆவணியில் கந்தசுவாமி கோயிலில் கொடியிறும். வலேகைக்காக வளையார், வறோதசேம் போனவர்கள் எல்லாம் வள்ளி பார்த்து கரையிறும் கப்பலைப் போல நாள் பார்த்து ஊர் வந்து சேர்வார்கள். சந்தணமும், சவ்வாதும் காற்றிங்கும் கரையிறும் வீசும். இரவாத்திருவிழாக்கள் விடிய விடிய நடக்கும். அரைக்காற்சட்டை போட்டுத் திரிந்த பொடியன்கள் நாலுமூழ்ம் வடேடிகட்டிக் கொண்டு இல்லாத மார்பை நிமிர்த்துக் கொண்டு திரிவார்கள். மல்லிகை, மூல்லை, கனகாம்பரம்சுடியி கந்தல் காற்றிலே கலந்து ஆடபெண்கள் பாவாடை தாவணியில் பாதிமதி போல பவனி வருவார்கள். பன்னீர் தளித்தது போல மூங்களில் புன்னகை வாசம் வீசும். சுவாமி உள்வீதிசுற்றி முடித்து வளையீதி வரும் போது வடக்கு வீதியில் வதைத்து நாதஸ்வரமும், தவிலும் பின்னிப் பிணைந்து காற்றுவளையி ளங்கும் கானமழை பொழியும். பின்னிரவின் மெல்லிய குளிரில் வடக்கு வீதியின் கும்பமணலில் கால்கள் புதையப் புதைய ஊரே கண்மீடி காது கொடுத்து கட்டுக் கொண்டு இருக்கும். பரோக்கு இரண்டு ராகத்தை வாசித்து விட்டு பாட்டுக்களை வாசிக்கும் போது நாதஸ்வரம் சந்தமிழில் கொஞ்சும். மத்ததைத் தரூபத்தித் திருநகை, துள்ளு மதவடையைக் கணையாலே என்று திரும்புகழ் பாடிவிட்டு பட்டபாடல்கள் வாசிக்கத் தொடங்கும் போது மெல்ல வரும் சோலகைக்குயிலின் தமிழோசை.

அந்த மாதிரி மயம்மறந்து இருக்கும் நரேங்களில் தான் அய்யரோ, ஊர்பெரிசுகளோ எதாவது ஒரு வலேசை சொல்லுவார்கள். இவனுகளிற்கு இதே பிழைப்பாகி போய் விட்டது என்று மனதிற்குள் திட்டினாலும் மறுக்க முடியாது. அடுத்த நாள் அப்பன்மார்களிடம் அரச்சனகை கடைக்கவணைபி வரும். அன்றைக்கு கானமீர்த்தி - பஞ்சமீர்த்தி. கை, விரல், தொண்டை, கழுத்து என்று உடல் முழுவதும் ஆட, ஆட அவர்கள் வாசிக்க, ஆடாமல் அசையாமல் ஊரே இசையில் மீழ்கிப் போனது. பஞ்சாலாத்திதீபத்தை ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் விட்டு விட்டு வந்து விட்டனே எடுத்துக் கொண்டு வா என்று அய்யர் சொன்ன போது, காதைப் பொத்தி கொடுக்க வணேடும் போலே கோபம் பொங்கியது. ஓட்டமாக உள்ளே போன போது ஆறுமுகசுவாமி வாசலில் அவள். பள்ளியிலே பக்கம் இருந்து படித்து விட்டு பாதியிலே வறோ ஊர்போனவள். வள்ளியின் ஓடங்கிய இடை போல வடிவாக இடப்பை வளைத்துக் கொண்டு நின்றாள். தனே காய் எண்ணெயில் எரியும் தீபங்களின் பொன்னொளியில் அவளின் முகமும் சூடர் விட்டது. தாமரை, அல்லி, மல்லிகை, மூல்லை, சுவைவரத்தலை, அலரி, நந்தியாவட்டை என்று பதிகட்டும் முழுக்க பரவியிருந்த பக்கங்களில் ஒன்றை தனியே எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு நின்றாள். அடையாளம் கண்டு கொண்டது அகன்று விரிந்து புன்னகை

சிந்திய இதழ்களின் சிவப்பிலே திரிந்தது. வசந்தமண்டபத்து வாசலில் நின்ற பவளமல்லிகையின் வாசம், மச்சை நிறுத்தி விடும் போலே நாடி, நரம்பெங்கும் நிறைந்து வழிந்தது. கோபுரத்து மலே இரண்டு புறாக்கள் அலகுகளைத் தயைத்து கொஞ்சிக் கொண்டன. நான் மலரோடு தனியாக ஏன் இங்கு நின்றனே, என மகராணி உனக்காண ஓடோடி வந்தனே, நீ இல்லாமல் யாரோடு உறவாட வந்தனே. நாதஸ்வரமும், தவிலும் களிகொண்டு கானம் பாடின. கானமீர்த்தி- பஞ்சமீர்த்திக்கு யாரோ காற்றிலே சதே சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

காதல்காவியம் ஒன்றை படதைத்திட்ட கவிச்செருக்குடன் அனுப்பி வதைத்தான். இது நடந்த உண்மை! இப்பிடித்தான் அது நடந்தது. இப்போ நினதைதாலும், அபிவயிதில் இருந்து சிறு துடிப்பு, உனது எழுத்து நடன இதில் கவித்துவமாக உள்ளது. இதனை எங்கடன இணையத்திற்கு அனுப்புவேன் எல்லாரும் தங்கடன அழியாத கோலங்களிற்கு, பசுமனை நிறைந்த நினையுங்களிற்கு போய் வரட்டும் என்று கார்த்திக்கேசுவிடமிருந்து மறுமொழி வந்தது. அறுவடை அங்கத்தவனாக இருக்கும் அரசியல் இணையத்தளத்திற்கு அதனை அனுப்பி வதைத்து விட்டு எப்போ போடுவார்கள் என்று அடையாளம் காணும் கோழி போல கொம்பியிட்டிருக்கும் முன்னாலையே இருந்தான். போடுகிற நோக்கமும் இல்லா, சிந்தனையும் இல்லா எனப்படு போல இருந்தது. அறுவடை தாங்க முடியாமல் இணையத்தள ஆசிரியரிடமிருந்து போன போட்டு, கட்டுரை ஒன்று அனுப்பினேன் எப்படி இருக்கும் என்று.

கொன்றட்டியடோ பாவி என்றார் ஆசிரியர். அவ்வளவு நல்லா இருந்திச்சுதா என்றான் அறுவடை விசயம் விளங்காமல். புயல் அடித்தது போல ஆசிரியரிடமிருந்து வார்த்தைகள் சீறி வந்தன. ஏண்டா நாங்கள் அரசியல் இணையத்தளம் நடத்துறோம், நீ காதலும் கத்தரிக்காயும் என்று கவிதை எழுதுறாய். இந்த குட்டிமுதலாளித்துவ சிந்தனைகளை எல்லாம் நாங்கள் எப்பவோ கடந்து வந்து விட்டோம். இதனை எல்லாம் எப்பிடி இணையத்திலே போடறது என்று பொரிந்து தள்ளினார். காதல், அன்பு எல்லாத்தையும் முதலாளித்துவத்திலே எப்பசேர்த்தானார்கள், எனக்கு சொல்லவையிலையே என்று யோசித்த அறுவடைக்கு சட்டென்று, கண்மணி அன்போடு காதலன் எழுதும் கடிதம் என்ற பாட்டும் அதிலே நடுநடுவே மானே, தனே போட்டுக்க என்ற வசனமும் ஞாபகம் வந்தது. வேணும்மெண்டால் கட்டுரைக்கு இடையிடையே புரட்சி, முதலாளித்துவம், ஏகாதிபத்தியம் போட்டுக்கொள்ளுங்கோ என்றான். ஆசிரியர் பல்லை நறும்புவது இப்பிடிப்பது போல போனிலே கட்டெது.